

VESNA
*R***ADUSINOVIĆ**

DRUGA
ŽENA

Copyright © 2009 Vesna Radusinović
Back cover photography © 2008 Petar Đorđević,
Story magazin
Copyright © 2009 ovog izdanja, LAGUNA

Vedranu i Maretu

– Evo, još samo malo i gotovi smo... Je l' nije bilo tako strašno unutra? Nije to samo vama – verujte, nikome nije prijatan ovaj pregled – ali je to bio jedini način da budem potpuno siguran da nemate multiplu sklerozu...

Neurolog sam više od trideset godina, i znao sam da će i ovaj nalaz biti u redu. Tako da možete biti potpuno spokojni u pogledu vašeg organskog zdravlja. Što bi naš narod rekao – volu rep da iščupate, draga Tanja.

Jedino što me je zbunjivalo u celoj priči, jeste vaš nedavni porođaj i te duple slike koje vidite, fantomski bolovi u nogama i rukama.

– Ali, doktore Stepiću – to jesu pravi bolovi, kakvo god da im je poreklo. Život mi se pretvorio u pakao, i sada, evo ovog trenutka vidim duplo i vas i prozorska okna i drveće u bolničkom krugu, sve... I ako mi ni vi ne verujete, mogu slobodno da se bacim sa prvog mosta ili da se zanesem i popijem celu dozu tableta za spavanje. Ne mogu više. Shvatate li da sam ovih mesec dana svake noći molila Boga da mi pronađete bilo šta, bilo koju bolest, poremećaj, nešto za šta bih mogla da

se uhvatim, da mi date terapiju kao i ostalim ljudima, da budem bolesna, da znam od čega sam bolesna... i da ozdravim.

– Uradili smo, kao što znate, sve, ali baš sve pretrage, od krvne slike, do magnetne rezonance... I evo, pogledajte šta imamo. Sve je u redu, sve kako treba, od krvi, štitne žlezde, očnog dna. Radili smo i lumbalnu punkciju, evocirane potencijale.

Vi ste, draga moja, zdravi kao dren i jednog dana ćete shvatiti koliko su sve te... hm... tegobe... zapravo bezazlene u odnosu na nešto što se u medicini ne definiše kao stanje, poput vašeg, nego kao bolest.

Mladi ste, prelepi, obrazovani i reći ću vam otvoreno, bez uvijanja, a vi shvatate valjda da želim da vam pomognem. Vaš problem nije organske prirode, ali se često naša psiha ponaša kao vitalni organ.

– I vi mislite da sam nervno emotivna, je l' da? Da ne kažem luda. Zar vam delujem kao dokona i isfrustrirana ludakinja koja hipohondriše i traži okolo dijagnozu jer ne može sebe nigde drugo da pronađe? Kao neko kome je smisao života dobra i stručna dijagnoza. Slobodno mi recite, ne ustručavajte se, vi ste bar lekar i to odličan, slušam ja to svakodnevno, ali od laika, pa mu ne verujem.

– Smirite se. Nisam mislio ništa loše. Želim da vam pomognem i morate mi verovati. Nažalost, nisam psihijatar, ali ponešto znam i o tim stanjima, kada duša boli. I sve vam se čini nerešivim, kada i osećanja imaju odlike pravog, fizičkog bola.

Možda je to samo postporođajna depresija, a ona ima mnogo oblika i kod svake žene se manifestuje

drugačije. Voleo bih da me poslušate i da popričate sa psihijatrom.

Niste valjda došli sami, ovo je ipak stresno samo po sebi, zar nije mogla neka prijateljica da pođe sa vama, ili vaš gospodin suprug? Čitao sam neke njegove knjige, dobar je pisac, mada ga najčešće citiraju u kafani i posle fajronta.

– Ma nemojte meni o tome, molim vas. On je sve samo ne dobar pisac. Patetičan je do mučnine, knjige su mu sladunjave. Misli da je Artur Miler – a mnogo je bliži Zagorki i Mir Jam, i teško se nosi s činjenicom da mene – platinastu plavušu, ljudi doživljavaju daleko ozbiljnije od njega.

Inače je jutros otišao da odvede sina iz prvog braka u školu, u prvi razred. Nisam htela da ometam idilu, a trebalo je da vidite taj prizor. Ispred zgrade ga je sva važna čekala bivša žena, u izlizanim farmerkama, sa oprljenim minivalom i trakom u kosi i cigaretom u uglu usana, čist *Vudstok*, i maleni Nikola uparađen i svečano obučen, a sladak je dečak...

Kupila sam mu još u junu, u *Prenatalu* teget sako, sive pantalone i ljubičastu košulju, a pre neki dan mu je moja drugarica donela iz Milana male *Tods* mokasine. Tako je bio srećan. Zaleteo se da me poljubi pre nego što sam ušla u taksu, a onda je gospođa mama počela histerično da ga doziva – nisam stigla ni reč da progovorim – niti da mu dam nešto novca – a htela sam. Pa sam se još i zbog toga nervirala... ma...

– A Zoranov sin živi sa vama? Nisam znao!

– Ma, kamo lepe sreće da je tako. To bih najviše volela. Svi bi bili na okupu, pa bi kao i druge porodice živeli normalnije. A ovako...

Una ima pet meseci, mene koja ne smem da je okupam a često ni nahranim, oca koji je češće kod bivše tašte i tasta nego u kući, a i kada je u kući vlada tišina jer gospodin pretače na papir dubokoumne misli o tome kako se gubi nevinost pre braka.

Moji svi u Ženevi ne mogu očima da ga vide pa i kada se smiluju da dođu dvaput godišnje, gledaju da što pre odu.

Imam kućnu pomoćnicu Biserku, Zoranovu dalju rođaku. Nije mi žena ništa kriva, ali je iz sedamnaestog veka, u potpuno drugom filmu. Već je u godinama i kad krene da mi drži predavanja, dođe mi da poludim.

Pita pre neki dan kako ćemo zimi da živimo od tolikih erkondišna po kući koji duvaju i, otprilike, kako da se spasemo smrzavanja, a lazanje su inače lizanje i nikako drugačije. Koren peršuna i pašternaka – bela šangarepa, i margarin je mangarin, i udala bi se ona otkad već, nego bi je muž mnogo mantretirao.

Možete li da zamislite nas dve i naš dijalog. I znate li šta je najstrašnije: ja. Ja, koja sam završila čistu filozofiju sa svim desetakama, o koju su se otimale sve TV stanice i to ne samo naše, srpske, uhvatim sebe kako joj zavidim... Da, da...

Odvrne Bisa do daske neki narodnjak, a ne priznaje ništa osim dvojke, razume se, uzme dasku za peglanje i veš i dok se oteturam do kupatila i nađem u ormanu nešto da obučem, ona je već punu korpu veša opeglala. Stavila turski karmin – onaj što se ne skida – otišla na pijacu – isflertovala malo sa svima po tezgama, voće–sir–povrće. I još sa vrata počne da mi

priča dogodovštine iz tog velikog sveta, kome ja, je l' te nisam dorasla.

Ne znam zašto, ali ne smem na pijacu. Niti u samoposlugu, poštu, nigde gde ima mnogo ljudi. Odmah mi se sloši i mislim da umirem. Hvata me nesvestica. Tako vam je to... A nikada mi se ništa nije desilo. Zato mi niko i ne veruje...

Jao, stvarno sam preterala, vama je radni dan tek počeo, a ja se raspričala pa ne prestajem, ali tako mi prijate.

Evo, sada ću da krenem. Možete li, molim vas, reći sestri koja me je primila da mi donese tašnu, mobilni mi je u njoj, da pozovem taksi?!

I htela sam da vas zamolim, mada mi je neprijatno, možete li da se potrudite da moj karton bude bezbedan u smislu tuđih pogleda...

Trenutno sam na porodijskom, ali znate kako je kada priča jednom krene...

Mrzim sažaljive poglede, čak i uzdahe, kao da ih već čujem iza svojih leđa...

Jadna Tanja, eto šta će, razbole se... najpre se pitaju, a onda same sebi i odgovaraju... Tako joj i treba, razorila je divnu porodicu.

A to nije istina – nisam znala ni da je Zoran bio oženjen – a kamoli da ja rasturam nečiji brak.

Izvinite, a zašto me tako gledate?

– Ne treba vam taksi, bio sam dežuran i odvešću vas kući, ne brinite. Malo ćete sačekati da obiđem pacijente na odeljenju.

Evo vam štampa pa je prelistajte, a sestra će vam doneti sok i sendvič, sad ću joj reći. Nije bogzna šta,

ali će poslužiti do ručka. A na ručak bismo, nakon što se malo odmorite, mogli i zajedno da odemo. Ako imate neko omiljeno mesto, ili neki splav, lep je dan i sunčan.

– Nemojte, molim vas splavove da mi pominjete. Meni se ljulja tlo pod nogama i kada hodam ulicom. Svetlost mi smeta neopisivo, ne skidam naočare za sunce ni zimi. Omiljeni restorani me nisu videli već dve godine.

Ako biste vi hteli, ako vam nije neprijatno, a uveravam vas da nema razloga da bude, veoma bih volela da dođete na ručak kod mene.

Obećavam da ću sve spremiti sama. Samo mi recite šta volite da jedete: ribu, meso, paste, možda lizanju... Da se nasmejem od muke. Ili još bolje samo kažite koju kuhinju: italijansku, francusku, kinesku ili nešto deseto. Svejedno mi je šta spremam, mislim, nije mi teško, dajte mi makar iluziju da i ja nešto mogu da uradim za vas, da vam bar nekako zahvalim. Molim vas.

– A kako da vas odbijem? Vaša je kulinarska strast očita i greh bi bio uskratiti vam to zadovoljstvo. Je l' vas bar to sa kuvanjem raduje, veseli?!

– Da, ne možete ni da zamislite koliko. Bolje da ipak pozovem taksi, a vi da obavite sve što imate, pa vas čekam na ručku.

Evo vam moja vizitkarta, tu vam je i telefon i kućna adresa, je l' vam odgovara u 15 sati?

– Svakako dolazim. A vi popijte, molim vas, ovaj sok, da ne dehidrirate. Ceđena narandža i pola limuna, malo fruktoze. Ispratiću vas do dole.

Dok sam se vozila ka kući, uhvatila sam sebe kako gledam kroz prozor u reku, automobile, zgrade, prolaznike, izloge radnji, koje nikada nisam videla a živela sam tu, tik pored njih. I prvi put sam se posle dužeg vremena slatko u sebi nasmejala, spazivši jambolijom obrubljen volan i brižno odnegovan nokat na malom prstu taksiste, koji, za divno čudo, nije bio preterano razgovorljiv tog jutra. Čak je i ubrzano lupanje srca u tunelu, na koje sam bila već i navikla – izostalo.

Tiho sam okrenula ključ u bravi, da slučajno ne probudim Unu, a kada sam ušla u dnevnu sobu, imala sam šta i da vidim: Biserka, moj glavni prozor u svet, ležala je na krevetu od glave do pete obučena u moju *Max Mara* haljinu, i u mojim, tri broja manjim sandalama *Stefani Kelijan*, odmicala je i približavala fotoaparata i slikala se iz sve snage.

– Biso, pa nemojte da se mučite, evo ja ću da vas islikam... Vama to ionako mnogo bolje stoji nego meni. A nakit, pa kako to da zaboravite. I kud ćete *Max Maru* bez bisera, pobogu.